

Клуби Ҳаёт

Ҳафтаи# 1 - Худо Офаридгори Олам аст?

Барнома:

Суруд: "Ки офаридааст дунёро?"

"Ин аст рӯзе"

Дарс: Офариниши Олам — Ибтидои Он

Саҳифаи 14, 16 (Библия бо суратҳо- барои Кудакон)

Бозӣ: Картошкаи Гарм

Барои ёд кардан: "Дар аввал Худо осмон ва заминро офарид." Ҳастӣ 1:1

Ҳафтаи# 2 - : Офариниши Одам

Барнома:

Суруд: "Ки офаридааст дунёро?"

"Ин аст рӯзе"

Дарс: Офарида шудани Одамон

Саҳифаи 18

Барои ёд кардан: Ҳастӣ 1:27

* Аз ибтидо нур бошад, Ин нур чӣ мешавад?

* Ду гуруҳ кунед ва бояд муқоиса кунед — Ҳайвонот ва одамон чӣ фарқ дорад?

Ҳафтаи# 3 - Вичдон

Барнома:

Суруд: О, О, О, Карим аст Худо

Ки офаридааст дунёро?

Луктак: "Печене"

Нишона: Як лаган пур аз печене аммо тактача меғӯяд: "даст нарасонед!"

Дарс: Хатои Одам

Саҳифаи 20

Одам—

* Шакли Худо—

* Ҳукумрон—

* Шуур—

* Рӯхонӣ—

* Ақл дорад—

* Вичдон—

* Одоб —

* Сохта метавонад—

* Ҳиссёт дорад—

Ҳайвонот

Нест

Хизматгор

Надорад

Нест

Ақл надорад

Вичдон надорад

Надорад

Наметавонад

Надорад

Вариант барои ҷавонон:

* Ду гуруҳ тақсим кунед: Ҳар гуруҳ дар як ҷарзира зиндагӣ мекунад ва бояд сардорро ҳал кунанд ва қунунҳоро менависанд.

Рафтор

Ҳафтаи# 4 - Ҷангара- Ошти

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд: "Ҳа, Ҳа, Ҳа; Ҳе, Ҳе, Ҳе"

"О, О, О, Карим аст Худо"

Намоиш: "Кӣ Ручкаи ман гирифтааст?"

Дарс: Қобил ва Ҳобил

Саҳифаи22

Намоиш: Нишон медиҳад чӣ хел ҷангҷал накунад.

Барои ёд кардан:

"Ҷунон ки ангишт барои оташпораҳо ва ҳезум барои оташ аст, он ҷунон шахси ситезақор барои ҷанҷол ҳезондан аст." Масалҳо 26:21

"Ҷу аз ошти ояд ба ҷанг
Хирадманд ҳаргиз накунад ба ҷанг."
(Абушиқури Балхӣ)

Ресурс:

"Миёни ду кас ҷангчун оташ аст" (Саъдӣ)

Гурги ҷангҷӯ: "Гургбачае ба рӯбоҳи меғуфт: Падари ман, илоҳ чояш ҷаннат шавад. Дар ҳақиқат қаҳрамон буд. Аз Ваҳшату ҳайбати ӯ ҳама атрофиён чун бед маларзиданд. Вай яке аз паси дигар зиёда аз дусад тан душманашро мағлуб кард. Ҳайронам, ки чаро оқибат худааш аз дасти якеи онҳо кушта шуд.

—Ин хулосаи воизи мурдаҳост, — гуфт рӯбоҳ, — вале таърихнависи бешавду завқ, албатта илова хоҳад кард:

—Он дусад душмане, ки гург ба онҳо зафар ёфт, — гусфандону харон буданд ва танҳо ҳарифе, ки ба ӯ дастболо шуд барзагов буд. (Масалҳои Галотӣ, 12)

Ҳафтаи# 5 - : Дӯсти бо Ҳайвонот

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд: "Ҳа, Ҳа, Ҳа; Ҳе, Ҳе, Ҳе"

"Кӣ офаридааст дунёро?"

Дарс: Киштии Нӯҳ

Саҳифаи 24-28

Кросворд: "Ба одобона ба ҳайвонот раҳм мекунад, вале марҳаматҳои беодоб бепахмона аст." Масалҳои12:10

Барои ёд кардан: "Ба одобона ба ҳайвонот раҳм мекунад, вале марҳаматҳои беодоб бепахмона аст." Масалҳои 12:10

Ҳафтаи# 6 - Шарикӣ

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд: "ин аст рӯзе"

"О, О, О, Карим аст Худо"

Бозӣ: Туб Бозӣ- бояд шарик кунад, касе ки шарик намекунад ҷавоб мекунад.

Дарс: Шифо ёфтани мафлӯч

Сф. 328

Принсипали шарикӣ

* Таксим кардан

* Худро ба дигарон хизматгор ҳисоб кунед

* Дил кушод кунед- на худ сито

Ресурс:

* Мурғ, Мурғобӣ ва муш — Забони Модари #1 Саҳифаи 51

* Рӯзе аз рӯзҳо Шариф ва Қарим ҳар ду барои чормағзчини ба ҷангал мераванд. Дар ҷангал роҳ гашта истода буданд, ки аз пеши пояш Шариф табареро меёбад. Баъд Карим мегӯяд, ки чӣ хел мо табари калон ёфтем. Лекин Шариф мегӯяд, ки ин тавр мағӯ, табарро ман ёфтам. Боз роҳро пеш гирифта буданд, ки ногаҳон шахсе аз дур фарёд мекунад ва мегӯяд, ки табари маро ба қучо мебаред. Ба шумо ки иҷозатдод, ки табарро баред? Баъд Шариф ба Карим мегӯяд, ки акнун ба мо проблем шуд. Лекин Карим бошад дар ҷавоби вай мегӯяд, ки ба мо нагӯй ба ман проблема шуд гӯй.

Ҳафтаи# 7 - Итоат ва беитоат

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд: "ЭҳтиётКун"

Дарс: Юнус

Саҳифаи 274

Бозӣ: "Эфандӣ мегӯяд"

Ресурс:

* Масали ду писар

Ҳафтаи# 8 - Вафодорӣ

Барнома:

Суруд: "О,О,О, Карим аст Худо"

Ба ӯ итоат; ӯ вафодор аст

Кросворд: "Агар мо бевафо бошем, Худо вафодор аст, зеро ки Худо инкор карда наметавонад." (2 Тим. 2:13)

Дарс: Иброҳим- Вафодорӣ аст

Саҳифаи - 44

Барои ёд кардан:

1. "Агар мо бевафо бошем, Худо вафодор аст, зеро ки Худо инкор карда наметавонад." (2) Тим. 2:13

Вариант барои ҷавонон:

* Пеш аз дарс руҳхат ба онҳо диҳед, мебинем агар онҳо ин чиз меоварад.

Ҳафтаи# 9 - Саховатмандӣ

Барнома:

Суруд: Саҳӣ дӯсти Худост

Дарс: Исо нон ба панҷ ҳазор нафарро шарик мекунад

Саҳифаи 352

Бозӣ: Туб даст ба даст кунед ва касе ки хоҳиш мекунад, ҷавоб медиҳад.

“Касе ки ба мискин ёрдам диҳад, мӯтоҷӣ нахоҳад кашид, вале касе ки чашмони худро пӯшонад, ба лаънати бисёр дучор хоҳад шуд.” Масалҳо 28:27

Ресурс:

— Як камбағал камамак нони қоқе меёбад. Дар назди як ошхона омада меғӯяд, ки ин нонро каме мулоим карда хурям. Баъд ба назди танур омада нонро майда-майда кард ва нонрезаҳо сухта дуд мекард. Буи хуше ба димоғи камбағал мерасид. Ногоҳон, ошпаз аз куче пайдо шуда ба суи камбағал дуғу пуписа кард. Чаро ту бе иҷозати ман ба инҷодаромади ва ба ту ки иҷозатдод, ки ба ин чизҳо бирасӣ. Барои ин корат ту ба ман бояд 5 танга бидиҳӣ. Камбағал дар бисоташ ҳеч чиз надошт ки диҳад. Баъди ин ошпаз камбағалро кашолақунон ба назди қозӣ Эфандӣ овард. Ошпаз ҳамаи воқеъро ба қозӣ Эфандӣ нақл карда дод. Ва мехост аз камбағал чанд танга ҷарима кор кунад. Лекин қозӣ Эфандӣ чуқур фикр карду аз кисааш ҳамёнашро баровард. Ҳамёнаш пур аз танга буд. Ва тарафи ошпаз нигаристу ва шарақ-шарақи овози тангаҳоро бароварда гуфт: Чӣ хеле, ки ту аз ин камбағал аз дуди кабобат танга рӯндани буди бигзор ин садои тангаҳо барои ту тухфа бошанд.

Ҳафтаи# 10 - Дӯздӣ

Барнома:

Суруд: Саҳӣ дӯсти Худост

Дарс: Ехушаъ 7

Бозӣ: Стули Мусикӣ

Ҳафтаи# 11 - Муҳаббат

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд: Монанди Довуд

Кросворд: “Касе ди дӯстнамедорад, вай Худоро нашинохтааст, чунки Худо Муҳаббат аст.”

Дарс: Муҳаббат чӣ аст?

Саҳифаи 372-374, 500

Ҳафтаи# 12 - Муҳаббат

Барнома:

Суруд: Худо Муҳаббат аст

Монанди Довуд
Дарс: Муҳаббат
Саҳифаи 358-360

Барои ёд кардан: “Касе ки дӯст намедорад, вай Худоро нашинохтааст, чунки Худо Муҳаббат аст.” (1) Юҳанно 4:8

Ресурс:

* Юҳанно 8:1-2

* “Муҳаббат Муҳаббатро чалб мекунад. Агар хоҳӣ, ки дигарон ба ту Муҳаббат дошта бошанд, авало худат ба дигарон Муҳаббат кун” (Оз-оз Ҷурганиб Доно Бӯлур, саҳ. 24)

Ҳафтаи# 13 - Итоат ба Ҳукумат

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Он чи аз они қайсар аст

Саҳифаи 398

Барои ёд кардан:

“Ҳар шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунад; зеро ҳеҷ ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад, ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шудаанд.” Румиён 13:1

Ҳафтаи# 14 - Ҳурмат ба Калонсола

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Ду тақсим шудани мамлакат

Саҳифаи 186

Барои ёд кардан:

“Пеши мӯйсафед бархез ва пирро эҳтиром намо, ва аз Худои худ тарсон бош. Ман Худованд ҳастам.”

Ибодат 19:32

Ресурс:

Эфандӣ рӯзе дар хар чапа савор шуда мерафт. Аз дунболаш бачаҳо мерафтанд ва бачаҳо аз Эфандӣ мепурсанд, ки барои чи ту ба хар чапа савор шудам. Эфандӣ ҷавоб медиҳад— Агар рост савор мешудам шуморо паси пушт мекардам ва агар шумо пеш-пеш мерафтед шумо маро паси пушт мекардед. Ин ноҳурмати мешавад. Барои ҳурмати шумо чапа савор шудам, ки бо шумо суҳбат карда равам.

15 - Адолату инсоф

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Ручӯъ кардани зақкаи бочгир

Саҳифаи 386

Барои ёд кардан:

“Даҳони худро барои безабон воз кун,
ва барои даъвои тамоми аҳли эҳтиёҷ.
Даҳони худро барои адлу инсоф воз кун,
ва барои даъвои бенаво ба мискин.”

Масалҳо 30:8-9

Ресурс:

— Масалҳо 25:18

Ҳафтаи# 16 - Ғазаб

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

“Агар хашмгин шуда бошед, хато накунед ва нагузед, ки ғазаби шумо то ғӯруби офтоб боқи бимонад.” Эфсӯсиён 4:26

Гуфтор

Ҳафтаи# 17 - Дуруғ ва Фиреб

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд: Эҳтиёт Кун

Дарс: Фиреби Яъқуб

Саҳифаи - 50

Барои ёд кардан:

“Иблис аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ собит намонд, зеро ки дар вай ростӣ нест; вақтеки вай сухони дурӯғмеғӯяд, аз они худро меғӯяд, зеро ки вай дурӯғтӯӣ ва падари дурӯғаст.” (Ҳазрати Исо)

Ресурс:

1. Марде аз бозор як килло гӯшт харида ба хонааш меояд. Гӯштро ба занаш медиҳад меғӯяд, ки ин гӯштро кабоб кун. Ман вақти нисфирӯзи омада меҳӯрам ва баромада ба кор меравад. Баъди аз кор баргаштанаш аз занаш мепӯрсад, ки кабоб тайёр шуд. Лекин зани мадораш меғӯяд, ки пеш аз ту дӯстонат омада буданд. Ман ҳамаи кабобро назди онҳо гӯзоштам ва хӯрданд. Ин мард ба ин бовар мекунад ва ноилоҷ чойро хӯрда ба бозор меравад. Боз як килло гӯшт гирифта меорад. Ба хона мебарояду занак чой занак мо ин гӯштро гиру барои бегоҳ ягон хӯроки хуб тайёр кун. Занаш хоб гуфта аз дасташ гӯштро мегирад. Мард баромада боз ба кор меравад ва бегоҳ аз кор бармегардад. Баъди дасту рӯй шустан ба занаш меғӯяд, ки ягон хӯрок дарда боши тез биёр, гушнаам. Лекин занаш гӯштро бо дугона чояш хӯрда буд, боз фиреб мекунад, ки гӯштро гурба хӯрдааст. Мард меғӯяд, ки кани гӯрбаро ба назди ман биёр. Занаш тез рафта гурбаро гирифта меорад. Дар тарозу вазнашро мекашанд, ки як килло аст. Баъд мард ба занаш рӯ оварда меғӯяд, ки модоме, ки гӯштро гурба хӯрдааст гӯштгӯрба

шудааст. Гурба кучо шудааст. Зан дар хичолат шуда. Намедонад чӣ гӯяд. Аз ин дуруги гуфтагиаш.

Ҳафтаи# 18 - Хабаркаш

Барнома:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

“Хабаркаш сирро ошкор мекунад;
пас ту бо даҳанияла алоқа накун.”

Масалҳо 20:19

“Дил магар побастаи зулфи ту шуд, к-аз
ҳоли ӯ
Бод меояд, хабарҳои парешон медиҳад.”
Ҳилолӣ

Ҳафтаи# 19 - Ғайбат

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

“Ҳезум набошад оташ хомуш мешавад, ва бадгуй набошад — кинаву адоват ҳам намешавад.” Масалҳо 26:20

“Аз дасти ғайбати ту шикоят намекунам,
То нест ғайбате, надиҳад лаззате хузур.”
Ҳофизи Шерозӣ

Ресурс:

— Ба хонаи марди оқил ду нафар меҳмон шуд. Вақте, ки мезбон дар бурун буд, меҳмонон бо як дигар суҳбат карда менишастаанд. Ва ҳар ду мезбонро таърифу тавсиф мекардаанд. Хонадор бо онҳо омада нишаста буд, ки яке аз меҳмонон ба берун рафт. Мезбон бо меҳмони якум суҳбате оростаанд. Меҳмони якум дар пеши мезбон меҳмони дуюмро паст зада гуфт, ки вай хислати бад дарад ва мисли хар аст. Баъд аз чанд дақиқа аз берун меҳмонидуюм даромада омад. Баъд аз андаке меҳмониякум ба берун рафт ва меҳмонидуюм вайро ба мезбон паст зада гуфт, ки вай монанди сағ аст. Вақте, ки меҳмониякум аз берун омад, мезбон ба онҳо хӯрок овард, пеши яки онҳо устухон ва пеши дигаре алаф. Меҳмонон хичолат шуда гуфтаанд, шумо чӣ моро масхара мекунед? Не масхара намекунам, шумо худатон якдигарро муайян кардед, ки кистед? Ин айби ман не.

Ҳафтаи# 20 - Ҳавосҳои беҳуда

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

“Ҳавас пухтан аз кӯдаки нотамо
чунон зишт наояд, ки аз пири хом”
(Саъдӣ)

Ресурс:

Қоз— “Пару боли қозе рашки барфи навборида буд. Бо чунин тӯҳфаи чашм барандаи табиат фаҳркунон бай ҳешро на қоз, балки ку мепиндошт ва ҷудо аз ҳешу ақрабояш дар қӯл танҳо мағрурона шино мекард. Қоз зуд-зуд гарданаширо ёзонда бо тамоми қувват меқӯшид, ки кӯтоҳии фошкунандаи онро аз назарҳо пинҳон дорад. Гоҳо саъй мекард, то ба он шакли зебои камонро диҳад, ки бо чунин намудаиш қу мурғи зебои табиат аст. Вале кӯшишҳояш бефоида буданд, гарданаиш аз ҳад зиёд кӯтоҳӣ мекард ва бо ҳамаи кӯшишҳояш ба қу монанд нашуд, балки чун қози хандаовар боқӣ монд.” (Масалҳои Галоттӣ, 13)

Ҳафтаи# 21- : Лаънат ва Дашном

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Билъоми набӣ ва фаришта

Саҳифаи 118

Барои ёд кардан:

“Ҳатто дар хаёли худ ба подшоҳ лаънат нагӯй,
Ва дар хонаи хоби худ ба сарватдор лаънат нахон,
Чунки мурғи ҳаво овозатро хоҳад бурд,
Ба болдор суханонатро хабар хоҳад дод.” Воиз 10:20

Ресурс:

— Ҳалокати Абшолӯм, сф. 174

Ҳафтаи# 22 - : Сухони Рӯҳбаланд

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Бозӣ:

Барои ёд кардан:

“Ҳеҷ як сухани абехе аз даҳонатон набарояд, балки фақат сухани нек, ки дар бақти эҳтиёҷот барои обод кардан бошад, то ки ба шунавандагонаш файз бахшад.” Эфсӯсиён 4:29

Ресурс:

1. Рӯбоҳи Гурусна- Рӯбоҳи ҷавоне бо рӯбоҳи пир шикоят мекард:

—Ман дар соати наҳс ба дунё омадам. Қариб ки ҳамеша шикорам ба нокомӣ меанҷомад, сайде ба чангам намеафтад.

Рӯбоҳи пир гуфт:

—Ман ба ақду фаросати ту бовар дорам. Лекин бигӯ, ту кай ба шикор мабарой?

—Албатта ҳини гурусна монданам, боз кай мебаромадам? Рӯбоҳи пири дунёдида суханаширо давом дода гуфт:

—Инак, сирри нокомихоят бароям ошкор шуд. Эй писар, дон, ки гуруснагӣ бо фикру мулоҳизаи дуруст ҳеҷ гоҳ мутобиқат намекунаду созгор намеояд. Дар оянда бо шиками сершикор рав, он вақт ба мақсад мерасӣ. (Масалҳо Галотти, 45)

2. Афандиро рӯзе занаш вафот мекунад. Афандиро ҳамсоҳояш, хешу табораш, ёру рафиқонаш ба дидорбинӣ меоянд. Ки ҳамдарди баён кунанд ба Эфандӣ тасалӣ медиҳанд. Хайр ин ҳамааш насиб будааст, ба тақдир тан додан даркор. Ҳоло ту ҷавони боз ягон зани ҷавон мегири ҳамааш хуб мешавад меғӯянд мераванд. Эфандӣ оби чашм ҳам намекунад, баъди ду се рӯз гӯзаштан Эфандиро хараши вафот мекунад. Эфандӣ чунон гириҷо нола мекунад, ки гуфтан надорад. Ҳамсоҳо мепӯрсанд, ки барои чӣ занат вафот кард не зик шуди, не гириҷа кардӣ? Акнун, ки харат мурдааст, барои ин як ҳайвони беақл ин қадар мерезад. Эфандӣ дар ҷавоб меғӯяд: дар вақти вафоти занам ҳамдарди баён карда гуфтед: ки зани ҷавон мегурӣ. Лекин харам вафот кард ягонтаатон нагуфтед, ки хари дигар мегири. Барои ҳамин нола мекунам.

3. Эфандӣ дар деқае зиндагони мекард. Дар бисоташ як хар дошт. Нисфи шаб ба хонаи Эфандӣ дӯзд мебарояд ва хараширо меғӯздад. Эфандӣ саҳар аз хоб нешта меғӯяд, ки рафта ба хар алаф диҳам баъд ҷой меҳрам. Ба назди хар меравад, ки хар нест. Вай дод гӯён фарёд мезанад. Оху нола мекунад. Ин тараф он тараф медавад харро намеёбад. Инро фаҳмида тамоми ҳамсоҳо мешитобанд назди Эфандӣ. Ў воқеъро ба ҳамсоҳо мефаҳмонад. Аз дуздидани хари Эфандӣ дарак меёбад. Баъд якеаш меғӯяд, ки дарро маҳкам куни намешуд. Дигаре меғӯяд, кам хоб рави намешавад. Дигаре меғӯяд, ки шарфаи пои дӯзд роношуниду. Дигаре меғӯяд, ки ҳамааш айби худат. Дигаре меғӯяд, ки хушёр хоб нарафти. Дигаре меғӯяд, ки шаб як маротибаҳои хабар нагирифти. Эфандӣ ҳамаи ин суханонро шунида ба хулоса меояд ва меғӯяд, ки ба фикри шумо ба ҳамааш ман гуноҳкор. Дӯз ҳеҷ айбе надоштааст.

Ҳафтаи# 23 - Баҳсу Мунзира

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Павлус дар Атино

Саҳифаи 474

Барои ёд кардан:

“Аз мувоҳиҷаҳои аблаҳона ва ҷоҳилона канорагирӣ намо, чун медонӣ, ки онҳо ҷанҷолхоро ба вучуд меоваранд.” (2) Тимотиҷос 2:23

Ресурс:

1. Баҳси Ҳайвонот- Масалҳои Галотти, 33-35

2. Писарбача ва мор— “ Писарбачае бо мори ромшуда Бозӣ мекард. Мораки зебои ман, — мегуфтӣ, — агар захрат гирифтагӣ намебуд, ба ту наздик ҳам намешудам. Шумо, морон, маҳлуқони аз ҳама бадкирдортарин ва курнамактарин ҳастед! Боре ар китобе хонда будам; деҳқоне аз байни алафҳо мори аз сардӣ карахт шудаеро, ки шояд аз аҷдодони ту бошад, ёфтаст ва аз рӯи раҳму шафқат гирифта ба бағали гармаш андохтааст. Ҳамин ки мор аз гармӣ ҷон гирифтааст, дарҳол ба бадани начотгари худ захр задаст. Марди нақор аз захри мор мурдаст.

— маро то чӣ андоза ба ҳам монанд будани афкори таърихнависони шумо дар ҳайрат меғузорад, — гуфт мор.

Таърихнависони мо ин ҳодисаро тамоман ба тарзи дигар нақл мекунанд. Марди хайрхоҳи ту ҳаёл кардааст, ки мор мурдааст ва азбаски пӯшташ рангину зебо будааст, хостааст, ки онро қанда гирад. Магар ин аз рӯи адлу индоф аст?

—Эҳ, хомӯш бош! — гуфт дар ҷавоб писарбача.

—Қадам насипосеро медонӣ, ки ӯ барои худро беғуноҳ нишон додан кӯшиш намекарда бошад?

—Дуруст мегӯӣ, писарам, — сухани ӯро буррид падараш, ки ба баҳси онҳо гӯш медод.

—Вале агар ту ягон бор дар бораи кӯрнамакии фавқуллода шунавӣ, бояд дурустии онро ҳамаҷониба таҳқиқ кунӣ, то ба дасе наҳақ доғи лаънат нагузорӣ. Хеле кам воқеъ шудааст, ки нақӯкорони ҳақиқӣ аз касе кӯрнамакӣ дида бошанд. Ман фақат ба сиришти неки инсонӣ бовар дораму бас!

Вале писарам, одамоне, ки некии тамаъкорона мекунанд, сазовори сипосгузорӣ нестанд.” (Масалҳои Галоттӣ, 21)

Фикр

Ҳафтаи# 24 - Ҳасад

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Баргаштани Писари Гумроҳ
Саҳифаи 374

Барои ёд кардан:

Ресурс:

Зоғ— “Зоғе пай бурд, ки уқоб сӣ рӯзе тамои тухмҳояшро зер карда хоб мекунад.

Ҳа, ана акнун рози ин қадар зӯру тавоно ва тезбин шудани бачагони уқоб бароям ошкор шуд. Ман ҳам уқобвор амал мекунам! —ба хулосае омад вай.

Аз он дам ин ҷониб зоғ дар ҳақиқат сӣ рӯзи пурра дар болои тухмҳояш меҳобад.

Вале, ҳайҳот, вай то ҳол ба ҷуз зобҷаҳои заифу нотавон чизи дигаре наваровардааст.”

(Масалҳои Галоттӣ, 33)

— Дар як деҳае як марде зиндагӣ мекард. Ин мард як бӯзу як хар дошт. Хар бисёр меҳнаткаш буд барои ҳамин соҳибаш харро бисёр дӯст медошт, хӯроки хуб медод. Ҷоихобаш ҳам хуб буд. Бӯзбисёр шайтон аз дасташ ҳеҷ чиз намеомад. Ба дари хар як хона даромада чизе, ки ёфт хурда мерафт. Бӯзба хар бисёр ҳасад мебӯрд. Мегӯфт, ки ҷаро ба хар ҳам хӯроки хуб медиҳанду ҳам ҷои хуб. Лекин ба ман бошад не хӯрок медиҳаду не ҷоихуб. Рӯзе бӯз ба хар ҷунин гӯфт: Ту чи ин қадар худатро ғам медиҳӣ: Медони ҷӣ хар. Ту худатро ба он ҷуқурӣ парто ва ба соҳибамон ҷӯӣ ки ман афтидам дигар кор карда наметавонам ва ту аз ин корҳо озод мешавӣ. Хар ба суханони бӯзбовар карда худро ба ҷуқурӣ мепартояд ва аз ҷояшба зӯр меҳезад, ки баданаш захмин шудааст. Соҳиби хар мебинад, ки бадани хараш захмин шудааст. Баъд рафта духтурро меоварад. Духтур захми харро мебинаду мегӯяд, ки даъвои захми харатон ин шуши бӯзаст. Шумо дӯзро ҷӯшонида обашро ба захми хар мешадед. Захми харатон дар як рӯз хуб мешавад. Бӯзро кӯшта гӯфтаи духтурро ба ҷо меоварад.

Ҳафтаи# 25 - Тамаъ (Ҳам баднафс)

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

“Дӯзах ва мурдан сер намешаванд,
Ҳам чунин чашмони одам сер намешавад.”

Масалҳо 27:20

“Низ бошад ба ҳиммати олай,
биниханд аз тамаъ ба рух холай.
Тамаъ аз ҳар кӣ ҳаст бошад зишт,
Дар кутубҳои мӯътабар бинвишт.
Тамаъ аз моли кас ҳаром бувад,
чамарау (оташпора) дӯзах он чӣ чамъ кунад.”
(Ғиёсуддин ибни Эшон)

Ресурс:

Шикорчи аз дур рӯбоҳеро дид. Пусти рӯбоҳ ба ӯ маъқул шуд. Шикорчи худ бо худ фикр кард: “Рӯбоҳро медорам ва пӯсташиро ба нархи гарон мефурушам.” Вақте, ки рӯбоҳ ба хонааш даромад, шикорчи дар пеши хонаи вай як чуқурии калон канд. Болои он як порча гӯштро монд. Шикорчи дар як ҷойхилват паноҳ шуд ва чуқури афтидани рӯбоҳро интизор шуд. Рӯбоҳ аз хонааш баромада, гӯште, ки дар болои хасу ҷӯбро дида ҳайрон шуд ва худ ба худ гуфт: “Ин корро шикорчии хийлаву найрангдон дардааст, вай мехоҳад пӯсти маро гирад. Нафсаи мехоҳад, ки ман гӯштро хӯрам, лекин ман ба дом меафтам.” Гуфта рӯбоҳ ба хонааш даромада рафта. Дар ҳамин вақт аз кӣ як гурги гурусна бӯи гӯштро гирифта, гӯште, ки дар болои ҷӯбу хас буд гирифтани шуд ва ба чуқури афтод. Шикорчи ҳаёл кард, ки ба чуқури рӯбоҳ афтадааст, ба тезӣ омада, ҳудаширо ба чуқури партофт, то ки рӯбоҳро дорад. Гург фикр кард, ки ин одам гӯштро мегирад, ва гург шикорчии ҳарис ва тамагирро порадора кард. Хулоса, шикорчии ба ҳирсу тамаъ гиригтор шуда ба ҳалокат расид, лекин рӯбоҳ бо шарофати қаноат аз бало халос шуд.

Ҳафтаи# 26 - Қаноат

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Павлус ва Сило дар Зиндон

Саҳифаи 472

Барои ёд кардан:

“Дило, гар қаноат ба даст оварӣ,
Дар иқлими роҳат кунӣ сарварӣ.
Агар тангдастӣ, зи сахтӣ монол,
Ки пешӣ хирадманд ҳеч аст мол.”
(Саъдӣ)

“Ду чиз аз Ту мепурсам; онҳоро барои ман,
пеш аз он ки бимирам, манъ нанамо:
Ҳечу пуч ва дурӯғро аз ман дур соз,
бенавой ва сарватро ба ман надех,
ризку рӯзӣ ба ман бирасон:
Мабодо бисёр сер шуда, Туро индор кунам ва гигӯям:

—Худованд кистӣ
Ва мабодо бенаво шуда, дуздӣ кунам
Ва исми Худои худро беҳурмат созам.”
Масалҳо 30:7-9

Ресурс:

Аз Борон Гурехта ба Барф Зад- Бевазани соёиyo чолок одат дошт, ки ходимаҳояшро бо нахустин фарёди хурӯс бомдодон бедор кунад ва ба кор фириштад. Ходимаҳои бечора ҳамеша ранҷ мекашиданд. Оқибат муттафиқона ба нариҷае расиданд, ки хурӯсро бояд бидушанд. То вай дигар кадбонуро шаб ҳангом бедор накунад. Пас аз анҷоми ин амал ҳолашон боз ҳам бадтар накунад. Пас аз анҷоми ин амал ҳолашон боз ҳам бадтар шуд. Зеро соҳибхоназан, ки дигар вақти диққи фарёди хурӯсро намедонист, ходимаҳояшро хеле зуд дар дили шаб ба бедор кардан оғоз кард. (Масалҳои Галоттӣ, 46)

Як шахси камбағале дар ҳамсоияи Эфандӣ зиндагони мекард. Камбағал чор фарзанд дошт ва зиндагиаш бисёр мушкил буд. Рӯзе ин шахси камбағал ба хонаи Эфандӣ меояд ва бисёр менад, ки ман ҳеҷ чиз хурдан надорам, пушидан надорам илоҷаш бошад. Ба ман ёрӣ медодед ё ин ки ягон маслиҳат медодед. Эфандӣ бисёр чуқур фикр мекунад ба ҳулосае меояд. Ман ба ту мадад мекунаму ликин шартӣ маро иҷро мекунӣ. Шахси камбағал дар ҷавоб меғӯяд, ки чӣ шарте ки дошта бошед иҷро мекунам.

Баъд Эфандӣ меғӯяд, ки кадом намуд ҳайвонҳо дори дар хонаи Шахси камбағал меғӯяд, ки, гов, хар, бӯза мурғ. Набошад, ин гов, хар, бӯз, ва мурғҳоятро як ҳафта дар хонаат ҷой кун ва баъди як ҳафта назди ман биё. Шахси камбағал ноилоч ба ин шарт розӣ мешавад. Ин корро мекунад. Баъд аз он як ҳафта пас назди Эфандӣ меояд. Эфандӣ даррав мепурсад, ки чӣ хел авҳолатӣ? Ин шахс доду фиғон бардошта меғӯяд ки боз аз авҳом пештараамҳам бадтар. Баъд Эфандӣ меғӯяд, ки рафта говатро аз хона берун кун баъди як ҳафта назди ман биё. Баъди як ҳафта меояд боз меғӯяд чӣ хел авҳотат? Каме беҳтар. Боз меғӯяд, ки харатро аз хона бадар кун баъди як ҳафта биё. Боз меояд ва мепурсад. Чӣ хел? Каме беҳтар. Боз ҳамин хел бӯзаширо хона меронад ва баъди ин мурғашро меронад. Ва назди Эфандӣ меояд. Эфандӣ мепурсад аз шахси камбағал авҳолат чӣ хел? Шахси камбағал — Оҳи сахте мекашад меғӯяд — аз ҳеҷ чиз танқисӣ надорам. Зиндагиам хелоҳам хуб аст.

Эфандӣ рӯзе дар таги дарахти чормағз дар соягӣ нишаста худ ба худ меғӯфт: Барои чӣ, дарахтаи чормағз калон баргҳояш ҳам калонанду лекин чормағзҳояш бошад хӯрд-хӯрд аст. Аммо каду бошад палак ва баргҳояш на он қадар калонанду, лекин худи каду бошад калон-калон мешаванд. Эфандӣ дар ҳамин фикр буд, ки нагаҳон як дона чормағз аз дарахт дар тори сари Эфандӣ меафтад. Эфандӣ уф-уф ҷӯён дод мезанад. Аз зарби саҳти чормағз сараш каме барам мекунад. Баъди ин худ ба худ меғӯяд: ки ҳайраят, ки ин чормағз буд, агар каду мешуд чӣ кор мекардам. Баъди ин меғӯяд, ки ба ҳамааш бояд қаноатманд шудан даркор.

Ҳафтаи# 27 - Ҳавобаланд

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Добуд ва Ғолёт

Саҳифаи 160

Барои ёд кардан:

“Ғурури одам варо хор мекунад, вале шахси ғурутан ҷалол меёбад.”

Масалҳо 29:23

“Такаббур бувад одатӣ чоҳилон,
Такаббур наёяд зи соҳибдилон.
Такаббур Азозилро (шайтон) хор кард,
Ба зиндони лаънат гирифта кард.
Касеро, ки хислат такаббур бувад,
Сараш пурғурур аз тасаввур бувад.”
(Саъдӣ)

Ресурс:

Хар ва Шер— “Рӯзе ҳар бо ҳамроҳи шер аз байни ҷангал мегузашт, ки аз рӯ ба рӯяш хари дигари шинос баромад ва ба тарафи вай хитоб кард:

—Ассалому алайкум, бародари азиз!

—Бешарму ҳаё! —бо қаҳру ғазаб дод зад хари пурғурур.

—Барои чӣ ин тавр мегӯӣ, — гуфт хари таҳқирдида, — оё шарики шер шуда худатро аз мо, харҳо беҳтар ва зиёдтар мешуморӣ?” (Масалҳои Галотӣ, 23)

Хар ва Пӯсти Шер- Харе пӯсти шереро ёфт ва худро дар он печонд. Ӯ ҳаёл кард, ки бо чунин коре шери дарранда шудааст. Касе ӯро мидид, гуном мекард, ки шери ҳақиқӣ аст ва аз сари раҳаш мегурехт. Хар инро фаҳмида мағрур шуд ва чунон бо кибру виқор кадам мемонд, ки гӯё дар ҳақиқат шоҳи ҳайвонот аст. Тасодуфан рӯзе соҳибаш ба ҷустуҷӯи хар баромада, бо ӯ дар роҳе рӯ ба рӯ шуд. Аввал харро нашнохта саҳт тарсид, зеро гӯшҳои ӯро, ки аз пӯсти шер берун баромада буданд, надид. Вақте ки пештар рафт, хар хашмолуд ар-ар кард. Азбаски садои ӯ ба ғурриши шер монанд набуд, соҳибаш ӯро шинохт. Ҷӯдастеро бардошт ва хар пас аз хӯрдани ҷанд зарба аз банди гурур раҳо шуд ва соҳибаш ӯро ба оғил баргардонд. (Масалҳои Галотӣ, 44)

Ҳафтаи# 28 - Тарсу Ваҳм- пеши мард

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Дониёл дар Чоҳи Шерон

Саҳифаи 236-238

Барои ёд кардан:

“Ва аз кушандагони ҷисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед;

балки аз ӯ ҳаросон бошед, ки қодир аст ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳро дар дӯзах нобуд кунад.”

Матто 10:28

“Ҷаҳондор аз он посухи ҳавлинок
Зи беҳушӣ омад, зи бими ҳалок
Дилам дод гуяндаи роҳбин,
Ки тарсон бувад марди кутӯх бин.”
(Хилрави Деҳлавӣ)

Ресурс:

Вобаста ба мавқеъ- Рӯзе шер бо инсон ҳамсафар шуд. Роҳравон ҳар яке аз онҳо беист лоф мезад ва хешро дар қарду манзалат бартар мешумурд.

Дар сари роҳашон пайкари сангинеро диданд. Пайкар тасвири инсоне буд, ки ӯ аз тулӯи шер гирифтаасту хафааш мекунад. Инсон ба он ишоракунон изҳор дошт: Бин, мо аз шумоён- шерон бамаротиб тавоногарем ва аслан ҳеҷ ҳайвоне нест, ки мо мағлубаш накунем!

Шер дар ҷавоб гуфт: Шумоён чунонки тасаввур кардед, ҳамон тавр офаридаед. Вале агар шерон аз хунари сангарошӣ банасиб намебуданд, он гоҳ зери чанголашон инсонҳои зиёдеро медидӣ. (Масалҳои Галоттӣ, 48-49)

—Дар як бешазори калоне як шери бадҳайбате зиндагони мекард. Рӯзе аз рӯзҳо ин шер ба Худо арзу шикоят мекунад. Ман худам як дарандаи калон, ёлам зебо, даңдонҳоям тез, ҳанголҳоям хуб ва дариданам хуб, лекин ба ҳаминам ҳайронам, ки аз як овозӣ хӯрус метарсам. Сабабаш дар чӣ бошад? Худо ба шер ҷавоб медиҳад, ки ман офаридгорам. Ман туро офаригам, ман ба ту ҳама чиз додаи ин айби ман нест. Ту аз рӯй метарсӣ. Баъди ин назди фил меояд. Фил ҳам ҳайвони бузургӯсса ҳаст ва гӯшҳои калон-калон дорад. Фил гӯшҳояшро ин тараф, он тараф мезанад, қарор карда наметавонад. Шер инро дида ҳайрон мешаваду аз фил мепурсад.

—Фил ҳой фил бо ин гушҳоят ба ҷонам задӣ, чӣ ин қадар ин тараф он тараф мезанӣ? Гӯшҳоямро қарор карда наметавони. Фил ба шер ҷавоб медиҳад, ки қарор карда метавонаму лекин аз ин магасчае, ки мебини метарсам. Барои чӣ? Барои он ки мабодо чӯшҳоямро қарор кунаму ин магасча ба даруни чӯшам дарояду ман мурам. Баъд шер нақли филро гӯш карда ба хулосае меояд ва худ ба худ меғӯяд, ки ин фили бузургӯсса аз як магасчаи хурдак метарсаду ман бошам аз ӯ хеле ҳам хуб, ки аз як хӯрусе, ки чандин маротиба аз магас калонтар аст.

Ҳафтаи# 29 - Тарсу Ваҳм- Оянда

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Таронаҳои Довуд

Саҳифаи 170

Барои ёд кардан:

“Дев метарсонадат, к-ин ҳину ҳин,
з-ин пушаймон гардию гардӣ ҳазин”
(Ҷалолиддини Румӣ)

“Тарсончакии одам ба дом меоварад, вале касе ки ба Худованд таваккал кунад, аз хатар эмин аст.” Масалҳо 29:25

“Тарс бародари марг аст”

Ҳафтаи# 30 - Сабурю Токаг

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Азобу уқубати Айюб

Саҳифаи 250-252

Барои ёд кардан:

“Туро гар сабурӣ бувад дастиёр,
Ба даст овард давлати пойдор.
Сабурӣ бувад кори пайғамбарон,
Напечанд з-ин рӯй, динпарварон,

Сабури кушояд дари коми чон,
Ки чуз собири нест мифтоҳи он."
(Саъдӣ)

"Оқибати кор беҳ аз оғози он;
собир беҳ аз ҳавобаланд."
Воиз 7:8

Ҳафтаи# 31 - Рӯйбинӣ

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Масал дар Бораи Сомарии Раҳмдил

Саҳифаи 360

Барои ёд кардан:

"Аммо агар рӯйбинӣ мекарда бошед, гуноҳ мекунаед, ва шариат шуморо
байвонкунанда ҳисоб мекунад." Яъқуб 2:9

"Бараҳна чу зояд зӯ модар касе,
Набояд, ки нозад ба пушиш басте."
Фирдавсӣ

Ресурс:

1. "Тани одамӣ шариф аст ба чони одамият,
На ҳамин либоси зебост нишони одамият.
Агар одамӣ ба чашм асту, даҳон асту, бинӣ,
Пас чӣ фарқ миёни нақши девору миёни одамият."

Саъдӣ

2. Гург дар бистари марг — "Гург дар дами марг хобида, ба рӯзгори гузаштааш
нигоҳи санҷишкорунае афканд.

— Дар ҳақиқат ҳам гунаҳкорам, — гуфт ӯ, — вале на аз гунаҳкорони бузург. Аз ман
бадӣ сар зада бошад ҳам некии бисёре низ кардаам. Хуб дар хотирам ҳаст. Боре барраи
танҳои роҳгумзадае маоскунон чунон ба ман наздик омад, ки вайро ба осонӣ аз гулӯяш
гирифта кушта метавонистам, вале ман ба вай дандон назадам. Ана, дар ҳуди ҳамон вақт ба
гӯшам садои мазоху масҳаракунии гӯсфанде расид, ки вай бо бепарвоии ҳайратовар мегуфт:

— магар гург аз сағхо метарсидагӣ шудааст?

— ман ҳолати он рӯзаи туро нағз дар ёд дорам ва сабабашро ба ту гуфта метавонам, —
сухани ӯро бурид дӯсташ рӯбоҳ, ки барои ба мурдан тайёр шудани гург ёрӣ мерасонд.

— Ин айнан ҳамон вақт буд, ки дар гулӯят устухон дармонд буд."

(Масалҳои Галоттӣ, 21)

3. Эфандиро ба туй даъват мекунад. Эфандӣ бо либосҳои одди ва ба туй ҳозир
мешавад. Одамҳои сарватманд либосҳои тозада пушидаро ба сари миз даъват мекунад.
Лекин дар туй Афандиро ҳеч кас пешвоз намегиранд ба ӯ хӯрок намедиханд. Чой нишаст
намедиханд, қариб ки ӯро аз туй хона меронанд. Баъди ин Эфандӣ ба хулосае, меояду аз туй
баромада мераваду. Либосҳои тозаю озода ва як чомаи хубе пушиду ба туйхона омад.
Соҳиби туйхона Афандиро дар ин ҳолат дида қариб ки нашиносад. Ва биёед, биёед, гӯён. Аз
боло гузаред ва Афандиро аз меҳмони болотар чой кард. Дарав хӯрок оварданд. Эфандӣ
қошукро гирифта ба хӯрок андохта ба чомааш рехтан гирифт ва овозашро баланд карда ба
чомааш мегӯяд, ки барои шумо ин хӯрокро овардаанд хуред-хуред.

4. Рӯзе гови як шахсе ба гови қози шохчангмекунад. Гови қозӣ гови ин шахсро зада мекунад. Баъд ин шахс назди қозӣ меояд. Шикоят мекунад, ки гови ту гови маро зада куштааст. Чӣ кор кунам? Як чораашро дида бароед чи қонун ҳаст дар барои ин. Баъд қозӣ ба ин шахс меғӯяд, ки чи илоҷ кор карда намешавад. —Эй мебахшед, ин шахс гуфт. Ман иштибоҳ кардам гови ман гови шуморо зада куштааст. Ва қозӣ инро шунида меғӯяд: Ин хел бошад ҳозир ягон чораашро дида мебароем, китобро варақзада гуфт қозӣ.

1. Як шахсе бо либосҳои оддӣ ба ҳамом медарояд. Хизматчиҳои ҳамом ин шахсро мебинанд, ки дар тан либосҳои кӯхнаи оддӣ даранд. Ба ин шахс каме пораи сабун ва ба ҷоисаҷоқ якчанд латапораро медиҳад. Ин шахс шустушуӯро тамом карда ба назди хизматчиҳои ҳамом меояд ва ба хизматчиҳои ҳамом як тангаи тилло медиҳад. Ин хизматчиҳои ҳамом дар ҳайрат мемонад, ки чӣ хел ин шахс ин қадар қашоӣ манамояду ин хел либосҳои кӯхна дораду ба ман як тангаи тилло медиҳад. Баъди ин чанд рӯз меғӯзараду боз ин шахс ба ҳамом меояд. Ин хизматчи аз дур ин шахсро мешиносанду пешвоз мегирад. Биёед-биёед хуш омадед. Дарав як собун як сачоқ гирифта ба ҳамом пеши ин шахс медарояд ва бадани ин шахсро мешӯяд, собун мешакад, массаж мекунад. Баъди ин либосҳои ин шахсро мепушонад ва ба хизматчиҳои ҳамом як тангаи биринҷи медиҳад. Хизматчи ҳайрон шуда мепурсад, ки аввал омади ба ту ягон хизмат надардам лекин як тангаи тилло додӣ. Ҳозир бошад ин қадар хизмат кардам як тангаи биринҷӣ додаи, барои чӣ? Ин шахс дар ҷавоб меғӯяд, ки ин як тангаи биринҷӣ барои он рӯзи пештараам. Лекин он як тангаи тилло ки дода будамат барои хизмати ҳозираам.

Ҳафтаи# 32 - Қасд- қасос

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Добуд Назди Шоули Хобида

Саҳифаи 164

Барои ёд кардан:

“Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғзаби илоҳӯ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: —Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, меғӯяд Худованд. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ нағлуб.” Румиён 12:19,21

“Бозуи ҳазрат қавӣ дар куштани бегорагон
Чун қасос афзун кунад, одат шавад ҷаллодро”
Хисрави Деҳлавӣ

Ресурс:

1. Ин ҷаҳонро Нигар ба Чашми Хирад сф. 67

— Рӯзе ба як шахсе каме пул даркор мешаваду меҳоҳад аз ҳамсоя гирад. Ҳамсояаш Эфандӣ буд ва ин шахс ба хонаи Эфандӣ меояд. Хонаи Эфандӣ се ошён дошт. Ин шахс омада аз таги дарвозаи Эфандӣ фарёд мезанад —“Бобои Эфандӣ ҳой Бобои Эфандӣ.” Тирезаи ошёнани сеюм кушода мешаваду лабай меғӯяд Эфандӣ. Салом медиҳаду баъд ба ин шахс меғӯяд, ки чӣ меҳоҳӣ? Ин шахс меғӯяд, ки ба поён фароед гап дорам. Эфандӣ поён мефарояд ва меғӯяд, чӣ меҳоҳӣ? Ин шахс меғӯяд, ки ба ман дусар сум даркор. Эфандӣ ҳеч гап намезанаду ба балои ошёнани мебарояд ва аз тиреза калаашро бароварда ба ин шахс меғӯяд, ки ба боло баро. Ин шахс тез ба боло назди Эфандӣ мебарояд. Эфандӣ ба ин шахс меғӯяд, ки сӯм надорам. Ин шахс ба Эфандӣ нигоҳ карда меғӯяд, ки барои ҳаминқадар гап маро ба боло ҳеч задед. Намешуд, ки дар поён инро ба ман меғӯфтед? Мешуд, ку лекин ман ҳам барои ҳамин қадар гап ба поён фаромадам.

— Дар Як гарогохе хуки даштӣ ва аспе озодона чарида мегаштанд. Хук ин ҳайвони ифлос ҳаррӯз пеш аз асп хеста алафҳоро решақан мекунад. Ва обро пури лой мекунад. Аспро таъбаш намеояд алаф ва оби лойро хӯрад. Асп мехоҳад аз хӯки дашти қасд гирад. Рӯзе асп ба шикорчӣе вомехӯрад. Ва ба шикорчӣ мегӯяд, ки ин хуки даштиро нобуд кунад. Лекин шикорчӣ ба асп мегӯяд, ки ман як шарт дорам агар розӣ шавӣ кори туро иҷро мекунам. Асп мегӯяд, ки ман ба ҳамаи шартӣ шумо розӣ ҳастам гуед: Шикорчӣ мегӯяд, ки ин лаҷомро да сарат кашӣ ва асп ноилоҷ розӣ мешавад. Шикорчӣ лаҷомро ба сари асп кашада ва назди хуки даштӣ меояд. Хуки даштиро ёфта мекунад. Лекин бо ин мақсади қасос гирифтани асп то ҳозир дар даҳон лаҷом гирифта мегардад. Барои ҳамин як умр аз озодӣ маҳрум гашта дар хизмати одам ҳаст.

— Дар як бешае мори калоне зиндагӣ мекард. Ҳар рӯз баромада шикамашро сер карда баъд хоб мерафт. Рӯзе ҳаво гарм буд. Печон-печон мерафт, ки ногоҳ аз кӯчае як говзанбури калоне ба сари мор нишаста неш мезанад. Мор аз дард бетоқат шуда ин тараф он тараф печу тоб мехӯрад аз занбӯр халосӣ намеёбад. Мор мегӯяд, ки ҳозир бад ман қасос гирам. Як коре кардан дар кор, ки занбӯро нест кунам. Дар ҳамин фикр буд, ки ногоҳон аз роҳ. Аспе бо аробааш мегӯзашт. Сари мор аз неши занбӯр чунон ба дард омада буд, ки агар занбӯрро дошта метавонист зинда фурӯ мебӯрд. Сарашро мор дар таги ароба пеш мекунад. Ароба ҳам мор ва ҳам занбӯрро маҷақ карда мегӯзарад. Мор барои қасос гирифтани занбӯр ҳам занбӯрро нобуд мекунаду ҳам худашро.

Ҳафтаи# 33 - Иғвогар

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

Ресурс:

1. Дар замони қадим як мард барои харидани ғулом ба бозори ғуломон рафт. Як савдогари ғуломгуруш ба ӯ як ғуломро нишон дода гуфт: Ин ғулом бисёр устои хунарманд, аммо як айб дорад, иғбогар аст. Агар айбашро ба ҳисоб нагирид, метавонед инро харида гиред. Ин мард айби ғуломро ба ҳисоб нагирифта, байро мехарад. Ғулом чанд вақт хизмат мекунаду, як рӯз ба зани он мард мегӯяд: ман як сири махфӣро медонам, агар гӯям, шавҳаратон доиста монад, маро пеш мекунад. Агар нагуям ба шумо хиёнат кардагӣ мешавам, барои ҳамин ваъда медод, ки суханҳоямро ба ҳеч кас намегӯед. Зани он мард ваъда дод, ки ин сирро ба ҳеч кас намегӯяд.

Ғулом ба гуши зан пичиррос зада гуфт: — Шавҳаратон шуморо сар дода, зани дигар мегирифтани, муқобили ин ягон чора дидан даркор. Зан ба ташвиш омада, аз ғулом мегӯяд: Дар шаҳр як азоимхон аст, ҳозир рафта дилгармӣ карда меоям, гуфта берун рафт. Пас аз як соат омада гуфт: барои дилгармӣ чанд тор мӯи сари занатон даркор. Шабона вақте, ки шавҳаратон хоб кард бо корд чанд тори муяшро бурида гиред. Зан шартро қабул кард. Баъд ғуломи иғвогар ба пеши хучаинаш рафта гиря карда гуфт: Эй хучаин ман меҳрубониҳои шуморо ҳеч гоҳ аз ёдам намебарорам. Нисбати шумо як сирро медонам. Ғулом гӯё дилаш ба хучаинаш месухта бошад, гиря карда гуфт: Занатон як одами дигарро дӯст медорад, шуморо кушта вайро мегирифтани, Эҳтиётшавед, ки аз шумо барин хучаини ғамхору дилсуз ҷудо нашавам. Хучаин ба гапи ғулом бовар кард. Шабона худашро ба хоб андохт, занаш гумон кард, ки шавҳарашро хоб бурдааст, кордро гирифта ба пеши ӯ омад, ва

аз муяшро буриданӣ шуд. Шавҳар гумон кард, ки зан ӯро мекушад, тез аз дасти ӯ кордро гирифта, занашро кушт. Хешовандони зан ин фоҷиаро шунида, омада қасос гирифтани шуда шавҳари он занро куштанд. Дар миёни хешовандони зану шавҳар ҷанҷол хеста ба ҷангмубадал гашт ва дар натиҷа аз ҳар ду тараф як ҷанд нафар кушта ва захмин шуд. Ҳамин хел карда, як ифвогар сабабгори бадбахтиҳои бисёр шуд.

Ҳафтаи# 34 - Чашмгурусна

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Дониёл Калимаҳои Номафҳумро Таъбир Мекунад

Саҳифаи 234

Барои ёд кардан:

“Туфт: чашми танги дунёдорро,

ё қаноат пур кунад, ё хоки гӯр.”

(Саъдӣ)

“Ҳаромризи хонаи худро вайрон мекунад,
вале касе ки аз инъомҳои нафрат дорад, зист мекунад.”

Масалҳо 15:27

Ресурс:

— “Сарвати зиёд инсонро аз ҳадди одамии бароварда ба ҳайвони баҳшӣ табдил медиҳад. Агар майли одам ба танпарварӣ вусъат ёбад, қобилияти идроку фаҳмиш ва дониш мемирад.” Абуалӣ ибни Сино

— Масал Дар бораи Сарватдори Нодон, Сф. 366.

— Се бародар ба сафар баромадаанд. Дар роҳ, онҳо кӯза ёфтанд. Даруни кӯза пур аз тилло буд. Сарвати ногаҳонӣ онҳоро бисёр хурсанд кард. Онҳо қарор додаанд, ки сарвати ёфт шударо се тақсим кунанд. Пеш аз он, ки тиллоро тақсим кунанд, хӯрок хӯрда, дам гирифтани шудаанд. Бародари аз ҳама хурди барои хӯрок овардан ба қишлоқи наздик рафт. Бародарони калонӣ интизори хӯрок будаанд, нияти онҳо вайрон шуд. Бародари калонӣ ба бародари миёна бегӯяд: Биё, бародари хурдиро мекушем, тиллоҳоро хурдмон тақсим мекунем. Бародари миёна розӣ шуд, онҳо қарор кардаанд, ки бо омадани бародари хурдӣ вайро мекушанд. Бародари хурдӣ, ки ба хӯрок рафта буд, нияти вай ҳам вайрон шуд, хост ҳар ду бародари калониро кушта соҳиби ҳамаи тилло шавад. Бо ин мақсад ба хӯрок захр аралаш кард, ва онро ба пеши бародарони интизор шудааш оварда монд. Бародаронаш бо тезӣ вайро ба замин афтонданд, ва сарашро аз танаш ҷудо кардаанд. Бародари хурдиро кушта, бад хотирҷам нишаста, хӯрокро бо иштиҳо хӯранд. Он қадар вақт нагузашт, ки захр таъсири худро расонд, ҳар ду дароз кашаида мурдаанд. Ҳамин хел карда чашмгуруснагӣ онҳоро ба ҳалокат расонд.

Ҳафтаи# 35 - Ташаббус Кор

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Наҳеҷи Ҳисори Ерусалимро бино Мекунад

Саҳифаи 246

Барои ёд кардан:

“Аз тӯ ҳаракат, аз Худо баракат”

Ресурс:

— Исо Дар Маъбад, сф. 308

Ҳафтаи# 36 - Одат Ва Худдорӣ

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Дониёл ва Се рафиқи Вай
Саҳифаи 230

Барои ёд кардан:

“Касе ки бар рӯҳи худ ҳоким нест,
мисли шаҳри вайронаи беҳисор аст.”
Масалҳо 25:28

“Ҳофизо, одати хубон ҳама ҷавр асту ҷафо,
Ту ки з-ин тоифа умеди вафо медорӣ.”
(Ҳофиз)

Ресурс:

1. “Одат тарки балои ҷон аст” “Тарки одат амри маҳол”
2. Рӯҳи Сулаймон — “Пирамарди баимони талхиву ширинии ҳаётро чашида ва аз гардиши рӯшгор ҷоматаш дуто гашта қатъи назар аз гармии офтоб, бо дасти хеш донаҳои поки гандумро ба оғуши замини босаховат мепошид.

Ногаҳон рӯ ба рӯи ӯ дар зери сояи паҳни дарахте шабаҳи илоҳи пайдо шуд.

Пирамард аз тарс дар ҷояш шах шуд.

Ман Сулаймонам, — бо овози маҳрамона гуфт рӯҳ, — эй пирамард, бигӯ, ту дар ин ҷо чӣ дор мекуни?

Пирамард гуфт:

— Агар ту Сулаймон бошӣ, ҷаро боз мепурсӣ? Охир ҳуди ту маро дар баҳори умрам ба назди мӯрча фирстода буд?: Ман аз паи ризку рӯзӣ талош ва тараддуи ӯро бо чашми худ дидам, аз вай саъю кӯшиш ва гирд оварданро омӯхтам ва то ҳол худ низ чунин амал мекунам.

— Ту фақат ними дарсастро омӯхтаиву халос, — суҳанашро давом дод Сулаймон.

— Маслиҳати ман он аст, ки боз як бори дигар ба назди мӯрча равҷ ва аз ӯ дар зимистони умрат роҳат кардан ва аз сарвати гирд овардаат лаззат бурданро омӯзӣ.

(Масалҳои Галоттӣ, 31)

Ҳафтаи# 37 - Худдорӣ бо нушидан

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Дониёл Ва Се Рафиқи Вай
Саҳифаи 230

Барои ёд кардан:

“Оҳ аз они кистӣ Воҳ аз они кист?
Ситезаҳо аз они кист? Андӯҳ аз они кист?
Ҷароҳатҳои бесабоб аз они кист?
Чашмони сурхтоб аз они кист?
Аз они онҳоест,
Ки пайваста шароб менӯшанд,
Ва барои чашидани шароби дорувордор меоянд.”

Ҳафтаи# 38 - Гӯш Кардан

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс: Овозе Самуилро Даъват намуд

Саҳифаи 152

Барои ёд кардан: “Пас, эй бародарони маҳбуоби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.” Яъқуб 1:19

“Ҷаҳон базмест нафрину ситоиш
нағмаи созаш,
Сарапо гӯш бояд буд, ки дунё
Гуфтугу дорад.”
(Бедил)

Ҳафтаи# 39 - Захира ва Харз

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

“Сарватдор бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад,
Ва қарздор ғуломи қарзхоҳ мегардад.”
Масалҳо 22:7

“Харз агар аз кисаи меҳмон,
Ҳолами той шудан осон бувад.”
(Саъдӣ)

Ресурс:

Ганҷ- Деҳконе, ки умраш ба поён мерасид, хост писаронаш кишоварзони варзида шаванд. Онҳоро наздаш фаро хонд ва забон ба гуфтор кушод: — фарзандонам, ба зудӣ аз ин дунё раҳти сафар мебандам. Акнун ба суҳанони вопасинам гӯш кунед: Агар замини тоқзорамонро бичӯед, ганҷи дар он ҷо пинҳон кардаамро хоҳед ёфт.

Фарзандон ба қавли падар бовар карданд ва пас аз марги ӯ тамоми замини тоқзорро қанда, тағури намунданд. Ҳеҷ ганҷе наёфтанд, вале аз тоқзори хеле хуб нармшуд ҳосиди фаровон бардоштанд. (Масалҳои Галоттӣ, 50)

Ҳафтаи# 40 - Порахорӣ

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

“Меҳнати аз ҳад зиёд хирадмандро бемулоҳиза мекунад,
ва пора дилро вайрон мекунад.”

Воиз 7:7

“Мақун, эй дӯст, зи ҷавр ин дилам овора

Мақун,

ҷон паи пора биғиру чигарам

пора мақун.”

(Ҷалолиддини Румӣ)

Ресурс:

Дар як корхона як раиси порахӯр кор мекард. Ба карзаш касе, ки дарояд. Ягон чиз агар пора надихад кораш буд намешуд. Рӯзе Эфандиро кораш ба ин корхона меафтад. Як ҳучаташро бояд имзо кунад. Эфандӣ аз ин порахӯрии раис намефаҳмад. Ду се маротиба медарояд имзо намекунад. Баъди ин аз порахӯрии раис огоҳ мешавад ва ба дилаш меғӯяд, ки ман ҳало туро чунон боб мекунам, ки худат ҳайрон монӣ.

Эфандӣ як қуттиро пури лой мекунаду ба болояш камтар асал мемонад. Ва ҳучатҳаяшро бо қуттӣ ба назди раис медарояд. Раис дар дасти Эфандӣ қуттии асалро дида аз ҷой меҳезаду меғӯяд: Асалам баъди авҳолпурсӣ меғӯяд. Ки ягон хизмат, Эфандӣ ҷавоб медиҳад: Ҳа ин ҳучатро як имзо монед? Раис ҷашмашро аз қуттияш асал нақанда. Ба ҳучат имзо мемонад. Баъди ин Эфандӣ баромада меравад. Чанд рӯзе меғузараду як шахси дигар ба ин раис қаймоқ меорад. Раис даҳони қуттии асалро кушода меҳаҳад бо қаймоқ якҷоя карда хурад. Лекин як қошуқ мезанад, ки таги қуттӣ пур аз лой. Баъд раис дар ғазаб мешавад ва котибаашро меғӯяд, ки рафта Афандиро ёфта он ҳучатро биёрад. Котибааш ба хонаш Эфандӣ рафта Эфандиро меғӯяд, ки раис меғӯяд ҳамон ҳучатро биёрад. Ким кадом ҷояш хато будааст. Баъд Эфандӣ ба котиба ҷавоб медиҳад, ки рафта ба раис гӯй, ки хатоги дар ҳучат, не балки дар қуттии асал ҳаст.

Ҳафтаи# 41- Меҳмон Навозӣ

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

“Меҳмоннавозиро фаромӯш накунед, зеро ки ба воситаи он баъзе касон, нодониста, фариштагонро меҳмоннавозӣ кардаанд.” Ибриён 13:2

“Бе хабар бар хони кас меҳмон машав,

Меҳмонат гар расад, пинҳон машав...

Ҳар кӣ меҳмонро гиромӣ мекунад,

Кӯшише дар неқномӣ мекунад.

Ҳар кӣ меҳмонат шавад аз хосу ом,

Пеши ӯ мебояд овардан таом.”

(Аттор)

Ресурс:

— Масалҳо 25:17

Ба қозии динни ислом дар барои шахсе шикоят мекунад: “Далонӣ доимо бо ба хонаи меҳмон намозашро намехонад.” қозии шарият шахсеро барои тафтиш кардан ба он шахр мефиристад. Намояндаи қозӣ пеш аз намози шом ба хонаи ин шахс мебарояд. Соҳибхона бо тамоми ҳиссиёти содиқона ва меҳрӯбонона меҳмониомадаро хайра мақдам гуфта, ба меҳмонхона тадлиф мекунад. Дар меҳмонхона одамони дигар, низ буданд. Онҳо аз намуни руст ва дину мазҳаби дигаргун бошанд ҳам, лекин бо як самимияти хоса дар гирди дастархон аз меҳмоннавозии соҳибхона лаззат мебурданд. Намояндаи қозӣ ҳам бо меҳмонҳои пештар омада яқоя шуда, бо муҳити маърака мутобиқ шуд. Чӣ тавре дар боло ишора кардем вақти омадани ӯ пеш аз намози шом буд ва бақте, ки анҷоми маърака расид, алақай бевақтии шаб буд. Шахси тартигар ба ёд овард, ки ба чӣ мақсад қозӣ ӯро равон карда буд. Хури ӯ аз меҳмоннавозии соҳибхона аз намоз хондан фаромуш карда буд. Дар вақти рафтан мақсади худро ба соҳибхона фармонда узр пурсида баромад. Вақти омадан ин шахс ба қозӣ тамоми дидагӣ ва шунидаашро, ҳатто худӣ ӯ ҳам аз меҳмоннавозии ин шахс намозро фаромуш кард, гуфта дод. Пас аз шунидан қозӣ тамоми ҳашму ғазабро нисбати ин шахс гум карда нисбати ӯ хусни таваҷҷуҳ пайдо кард. Нақл мекунад ки, вақте ин шахс ба дунё парруд гуфт, аз хона то қабристон тобури ӯ даст бадасти мардумони гуногун мерафт. Ҳар миллат ва ҳар дину мазҳаб давогар буданд, ки ин одам одами мо буд.

Ҳафтаи# 42 - Меҳнат дӯст

Барнома:

Такрори дарс гузашта

Суруд:

Дарс:

Саҳифаи

Барои ёд кардан:

“Барои одамизод чизе хубтар аз ин нест, ки бихӯрад ва бинӯшад ва ҷони худро аз меҳнати худ лаззат диҳад; аммо дидам, ки ин низ аз дасти Худоист. Зеро бе изни Худо кист, ки тавонад бихӯрад, ва кист, ки тавонад лаззат барад?” Воиз 2:24-25

Насиҳат Илова

1. Мирсаид Алӣ Ҳамадонӣ мегӯяд: — Хоҳӣ, ки фалокат ё офате ба сарат наояд ҳавобаланд ва пурғурур набош, хоҳӣ, ки дар оромии роҳат зиндагӣ кунӣ дилатро аз тамаъ пок кун. Хорию зорино нахоҳӣ, тамагир нашав, хоҳӣ, ки ба ту хубӣ кунанд, ту ба дигарон хубӣ кун, ба ягон дас озор мадеҳ, хубиро кори бузург бидон, хоҳӣ, ки обрӯят баланд бошад, ҳимматбаланд бош, хоҳӣ, ки корат ба хубӣ анҷом ёбад, бо дигарон маслиҳат бикун. Хоҳӣ, ки ҳама туро дӯстдоранд, рафтору кирдоратро хуб бикун, бо одоб бош. Хоҳӣ, ки сазовори обрӯ ба ҳурмат бошӣ, меҳнати ҳалол кун, фидокорона кор кун. Хоҳӣ, ки одами боваринок бошӣ ва ба одамон мақул бошӣ, дурунгуӣ, иғбогар, ту матҷӣ мабош. Мабодо дар ҳолати ногувор бимонӣ, корат пеш наравад, дар корат омад нақунӣ ғаму усса нахур, сабр кун. (Оз-оз Ҷурганиб Доно Бӯлур, 73-74)

2. “Туноҳи худро аз мардум метавон пӯшид, лекин аз Худо пинҳон карда наметавонӣ.” (Оз-оз Ҷурганиб Доно Бӯлур, 128)